

התוכי החכם

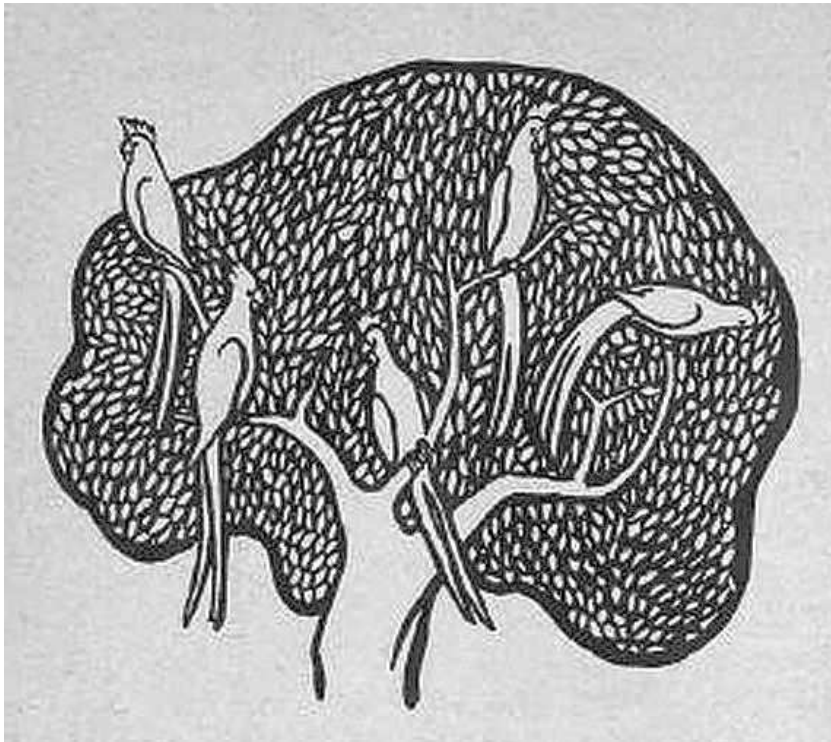
הודו

בכלוב יפה, בביתו של סוחר אחד
שבעיירה, חי תוכי צבעוני.
יום אחד הסוחר אמר היה לנסוע
העירה. לפני נסיעתו הוא אסף את
בני ביתו ואמר:
"אני נוסע עכשיו. אמרו לי - מה
להביא לכם במתנה מהעיר
הגדולה?"

כל אחד מבני ביתו אמר מה היה
רוצה לקבל והסוחר הבטיח למלא
את משאלתו, כמה שרק יוכל. אחרי
שניפרד מבני המשפחה הוא חשב

רגע וניגש גם לכלוב של התוכי.
"ומה להביא לך?" שאל.
"אין לי צורך בדבר" ענה התוכי
"ובכל זאת יש לי משאלה אחת.
אומר לך אם תבטיח לי למלא
אותה."
"איזו משאלה היא זו?" שאל הסוחר
"אמלא אותה אם רק אוכל."
ואז אמר לו התוכי:
"בעיר, לא רחוק מהמקום בו תבקר,
נמצא שדה רחב ידיים. עץ גדול
עומד במרכז השדה הזה, ועליו חיים
תוכים רבים. אני מבקש שתבוא לעץ
הזה ותמסור להם את ברכת השלום
שלי. ואחר כך אמור להם: 'התוכי,

הסוחר נסע העירה, קנה את
הסחורה שחיפש, ולפני שחזר

הביתה מצא את השדה שעליו סיפר
לו התוכי. ראה - ובאמת, בשדה
עומד עץ גדול ועל הענפים שלו

שיושב בכלוב שבביתי, מבקש לומר
לכם שאתם מתעופפים בחופשיות
ביערות ובגנים, ולא חושבים בכלל
על אלה שסובלים. לבותיכם הם כמו
אבנים! ואפילו אם אתם באים כבר
אלינו, השבויים, אתם רק מסתכלים
עלינו ועפים חזרה לאכול את יבולי
השדות. אם לא תעזרו לנו, אנו נמות
כאן בכלובים!

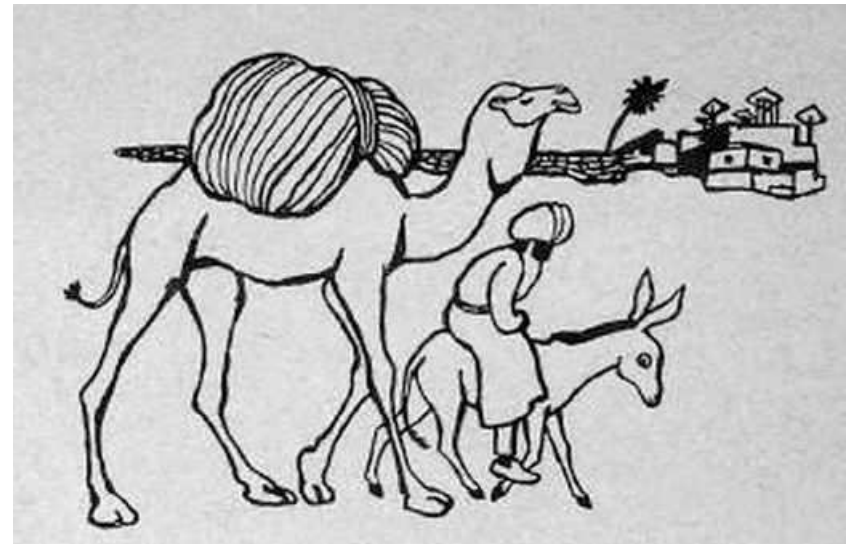
אחר כך תשמע מה שיענו לך
התוכים על הדברים האלה ותמסור
לי את תשובתם.

"טוב" אמר הסוחר "אמלא את
בקשתך!" והוא רשם בדיוק את
דבריו של התוכי.

יושבת להקה גדולה של תוכים. הוא
ניגש לעץ וקרא אליהם:
"הי, תוכים! התוכי שלי מוסר לכם
דרישת שלום!"
ואחר כך מסר להם, מילה במילה,
את הדברים שאמר לו התוכי שלו.
אך הוא בקושי הספיק לסיים את
הדברים כשכל התוכים שעל העץ
נפלו מהענפים על הארץ.
הסוחר השתומם מאוד. הוא חשב:
"כנראה התוכים הפראים האלה היו
בעבר חברים נאמנים של התוכי
שלי, וכששמעו את דבריו הלבבות
שלהם לא עמדו בהתרגשות והם
מתו כולם."

הוא עוד הסתכל זמן מה על
הציפורים השוכבות על הארץ, אחר
כך חזר העירה ויצא בדרך חזרה
הביתה.

הדרך הייתה ארוכה אבל הוא חזר
בלי הרפתקאות וחילק את המתנות
לבני המשפחה. כל אחד קיבל מה
שביקש. רק לתוכי שלו לא יכול היה

להביא את תשובתם של חבריו, כי
לא שמע מהם כל תשובה. הוא לא
רצה לצער ולרגש את התוכי שלו
ולכן לא סיפר לו דבר.
אלא שהתוכי שאל אותו בעצמו:
"האם מילאת את משאלתי, בעל
הבית? מדוע אינך מוסר לי את
תשובתם של חבריי?"
"אכן מסרתי לחבריך את ברכותיך"
ענה הסוחר "אך כל תשובה לא
קיבלתי."
התוכי התרגש ואמר שוב:
"אז ספר לי מה ראית בשדה."
באי-רצון סיפר לו הסוחר:
"באתי לשדה שעליו דיברת. ראיתי -

הציפור כאילו קמה לתחייה, פרשה
את כנפיה ועפה משם!
רק אז הבין הסוחר שגם הציפורים
שעל העץ לא מתו. הן רק הראו את
עצמן מתות כדי ללמד את זו
שבכלוב, איך לצאת לחופשי.

על העץ יושבים תוכים. אך רק
הספקתי למסור להם את דבריך,
כשפתאום כולם נפלו מתים
מהענפים על הארץ. לכן לא אוכל
למסור לך את תשובתם."
כשהוא רק גמר את הדברים, התוכי
שלו נפל מת מהמוט שלו לתחתית
הכלוב.

הסוחר הצטער מאוד על התוכי
וחשב:
"חבל מאוד שסיפרתי לו על מות
החברים!"

הוא הוציא את התוכי מהכלוב והביא
לגינה כדי להטמין אותו שם. אך
כשרק הניח את התוכי על הארץ